

fitum skal bestaa i Pengemidler, siden Stiftet retten kan afgøre, hvorledes det skal anbringes, og hvori det skal bestaa; men det synes mig at være en ret svag Bestemmelse, samtidig med at den anførte Sum, naar Bøge deponeres, let kan blive alt for lille. Som Sikkerhed for alle et Bøes Værdipapirer mener jeg, at der ikke er andet at gøre, end i Sighed med, hvad jeg tror, der gælder for Fideikommiss- og Regalkapitaler, at give Prohibitivpaategning, saa at disse Papirer ikke kunne komme af Vejen, uden ligesom ved Gold; derved vilde man kunne staffe en reel Garanti. — Der staar endvidere i § 2, at Sikkerhedsstillelse kan fordres af en eller flere Tvangsarvinger, hvis Andel af Boet mindst udgør en „Fjerdedel“ af samme. Det er ogsaa en Bestemmelse, der forekommer mig at være lidt uheldig, thi den enkelte Tvangsarving kan jo overmaade let blive stemt ud paa den Maade, han kan miste enhver Afgang til at faa sine Interesser varetagne. Lad os tænke os det Tilfælde, som jeg for øvrigt ogsaa har set, at der kan være Boer, hvor der kun er en eneste Arving, der er myndig, medens de andre kunne være umyndige, imbecile eller under Bærge. Er der blot 5 eller flere Arvinger, saa kan altsaa den ene myndige Arving absolut ikke kræve Sikkerhed, da han jo skal disponere over mindst $\frac{1}{4}$ af Boet. Der er atter her, tror jeg, en Grund til at søge at modificere eller perfektionere Bestemmelsen saaledes, at den enkelte Arving virkelig kan faa sine Interesser varetagne og sikrede.

§ 5 af Lovforslaget er sat en anden Bestemmelse ind for at sikre sig over for Eksekutors Behandling af Boet, og den bestaar i, at „den af dem førte Kassebog ledsaget af Dokumentation for Anbringelsen af Boets Beholdning skal indsendes hvert halve Aar.“ Jeg ser ikke, at der deri kan ligge nogen som helst Garanti for Behandlingen af de Midler, og altsaa in casu meget store Midler, som en Kurator eller Eksekutor har under deres Hænder og i deres Bærge. En Kassebog kan dog ikke afgive nogen som helst Sikkerhed, den kan give en Dplysning, men heller ikke mere; den kan ikke antyde, hvor meget der tjenes per fas et nefas, og kan altsaa slet ikke holde en à jour med, hvorledes egentlig Boet behandles. Og naar man i samme Paragraf forudsætter, at der i Tilfælde af Vægning eller Udsættelse fra Eksekutors Side med at udføre denne Bestemmelse om Kassebogen, kan idømmes ham Dagbøder fra 2—10 Kr., ligesom der ifølge § 1 kan idømmes Dagbøder fra 4—10 Kr., saa maa jeg gøre opmærksom paa, at det er saa smaa Bøder, der

selv om de løbe op til 2—3000 Kr. om Aaret, ere saa forsvindende lige over for de 100,000'er eller Millioner, der have mellem Hænder, at det i og for sig ikke genere en ikke samvittighedsfuld Eksekutor, med et saadant Bo i sit Bærge. Ogsaa her mener jeg altsaa, at der burde tages andre Præcautioner, om det skal bestaa i større Bøder, eller hvilke Midler der skal anvendes, maa jeg tillade mig at henstille til den højtærede Justitsministers Overvejelse og muligvis ogsaa til det Udvalg, der eventuelt vil komme til at beskæftige sig med Sagen. — Jeg skal ikke komme videre ind paa denne Sag, som jeg jo har betragtet fra et rent Lægmandsstandpunkt og ud fra det Synke, at der ved denne Lov kunde blive truffet Bestemmelser, som være anderledes sikrende for Arvingerne i større Boer end de nugældende. Derved undgaas Erfaringer, der maa være saarende ogsaa for en Lægmands Følelse og for den almindelige moralske Følelse, ja, som endog, synes mig, komme noget paa Kant med Grundlovens nok som bekendte Bestemmelse om Gjendomsrettens Ukræntelighed. Det er slet ikke min Mening at ville udtale noget ubehageligt mod Sagførerstanden — jeg betragter tværtimod vor Sagførerstand i Danmark gennemgaaende som ganske overordentlig hæderlig — men jeg tror ogsaa, at den store hæderlige Del af den vistnok selv vil føle sig meget tiltalt, om der gennem en saadan Lov som denne kunde træffes Foranstaltninger, som sikrede mod Misbrug. Det kan kun være den hæderlige Mand behageligt; vi maa jo erindre, at Love ere i de fleste Tilfælde kun lavede med de mindre pæne Folk for Øje, pæne Menneſter have jo sjældnere med dem at gøre. Jeg vilde ønske, at disse Betragtninger maatte blive tagne op til velvillig Overvejelse, dels af Justitsministeren, dels af det eventuelle Udvalg, og jeg tror, at man ved fastere og mere sikrende Bestemmelser lige over for Boers Behandling af Eksekutorer vilde faa Tilliden frem mellem Eksekutorerne og dem, der skulle arve — det sidste skulle vi dog i Reglen alle sammen mere eller mindre en Gang i Livet. (Afbrydelse). Ja, ja, det gælder dog for de fleste. Jeg skal dermed anbefale Lovforslaget til Fremme her i Tinget.

Zahle: Jeg har kun begæret Ordet for at foreslaa dette Lovforslag henvist til et Udvalg . . . . .

Formanden (Sofus Høgsbro): Spørgsmaalet om Udvalgs Nedsættelse kommer først frem, naar Lovforslagets Obergang